

ikke blot Regjeringen, men ogsaa Representationen imod, at man skulde sælge den paabegyndte Marmorkirke eller Ruinen, eller hvad man vil kalde den, til Nedbrydning; naar nu den paagjældende Minister har havt juridisk Benyndigelse til overhoved at sælge, har han, tror jeg, med fuld Frie maattet kunne antage at være i fuld Overensstemmelse med Landen og Tanken i tidligere Forhandlinger i Regjeringen og paa Rigsdagen, naar han har effektueret et Salg, der netop gjorde det muligt ikke blot at bevare Ruinen, men ogsaa at faae den fuldført i Overensstemmelse med dens oprindelige Bestemmelse. Naar man da ikke desto mindre vil anke over, hvad der er fket, kan denne Anke kun grundes derpaa, at Salget er foregaaet paa en Maade, der — selv indrømmet Berettigelsen til at sælge — maatte erkjendes for at være usforstandig, navnlig fordi der ikke er opnaaet en saadan Betaling for det Solgte, som maatte kunne fordres. Hvis jeg ikke misforstod det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (Termansen), var det ogsaa tilbøls derpaa, at han begrundede det, at han vilde deltage i Misbilligelsen. — Jeg skal ikke opholde mig længe ved den nye Theori, som jeg ligeledes har havt Leilighed til at erfare ved denne Sags Behandling findes i altsald hos eet æret Medlem i denne Sal, at det skulde stride mod Begrebet Kjøb og Salg, at en Del af Betalingen erlægges i Andet end Penge. Det maa jeg tilstaa er mig noget ganske nyt. Efter min Formening er der Intet som helst til Hinder for, at Betalingen for en Vare, en Gjenstand, der sælges, kan erlægges helt eller tilbøls i Andet end netop rede Penge; i den Tro har jeg staaet hidtil, og jeg er heller ikke bleven omvendt, men har den samme Mening endnu. Naar der altsaa spørres: Hvad er det for en Betaling, der er opnaaet for det Solgte, saa er det for det Første 100,000 Rd. eller 200,000 Kr.; men dertil maa lægges noget Andet og Mere, nemlig for det Første den Byrde, som Kjøberen overtog, da han kjøbte, nemlig at forbedre Forbindelsen med de omgivende Gader, en Byrde, som man jo kan anfslaa forskellig, men det er dog naturligt at søge en Maalestok derved i den Betaling, som den paagjældende Kjøber har givet for de Eiendomme, som han indkjøbte, og husker jeg ikke feil, er det 11,000 Rd., som han har givet mere derved, end der er prioriteret. Endvidere har han paataget sig den Byrde ved Overtagelsen, at han har forpligtet sig til at fuldføre Marmorkirken. Nu vil man vel sige — det staaer ialtsald saa smukt at læse i Betænkningen — at det ikke er en Dre værd for Staten, at den Bygning bliver fuldført. (Stemmer: Hør!) Ja, jeg maa ligesvem tilstaa, at det gjør mig ondt, hvis ærede Medlemmer, som her give deres Opmarksomhed tilkjende med at raabe „Hør“, for Alvor have den Formening, at det ikke skulde være en Dre værdt for Staten, at Marmorkirken Ruin ikke blot be-

væres, men endog saa fuldføres saaledes, at der kunde blive en smuk monumental Kirkebygning mere her i Landet. Det skulde gjøre mig ondt, dersom Rogen havde den Mening. Mig forekommer det, at selv om man vil tage Sagen fra det rent materielle Standpunkt, — fra det Synspunkt, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) værgede sig og Andre imod at være det, som de udelukkende skulde tage Sagen fra, — maatte man være en ganske overordentlig daarlige Finantsmand, for for Alvor at kunne ville hævde den Sætning, at det skulde være ligegyldigt for Staten, om dens Værdier forges ved en saadan Kirke, som man kan have Forhaabning om vil blive reist paa den gamle Kirkeplads (Stemmer: Forhaabning), eller om en saadan Værdigjenstand ikke overhoved kom til at eksistere. Jeg tror virkelig, at man maa trænge til i høi Grad at sætte sig ind i den statsøkonomiske ABC, naar man har en saadan Forestilling. Dette er altsaa Prisen, som er givet. Og naar man nu vil spørge: Er denne Pris da usforholdsmæssig lav i Forhold til det Solgte, saa vender jeg tilbage til det første Spørgsmaal, jeg fremsatte: Hvad er solgt? Det er 16—17,000 Kvadratalen til Bebyggelse. Man kan naturligvis hverken tale om nogle og 40,000 eller om 35,000 Kvadratalen, thi, som jeg tillod mig før at udtale, og hvad jeg tror er uimodsigeligt, der er ikke solgt den Grund, hvorpaa Kirkeruinen staaer, og fremdeles skal staa, lige saa lidt som selve Ruinen er solgt; der skal — det er vedtaget med den paagjældende Kjøber — udlægges Gader af passende Brede, og Bygningerne skulle fjernes i en passende Afstand fra Kirken, saa at der kun bliver tilbage til Bebyggelse mellem 16 og 17,000 Kvadratalen. Nu kan man gjerne anfslaa Værdien deraf til 30 Kr. pr. Kvadratalen, men jeg vil opfordre det ærede Medlem, der førte Ordet paa Udvalgets Hvertals Begne i denne Henseende, til at skaffe en Kjøber til denne Pris af 30 Kr. pr. Kvadratalen; først da tror jeg, man er bespiet til at rette en Anke mod Andre, fordi de ikke have faaet en saadan Pris. — Jeg tror nu, at Halvdelen heraf vil i og for sig være ikke saa lidt nærmere ved, hvad man med en ædruelig Betragtning kunde vente at faae; men lad være, at 15 Kr. endog er for lavt ansat, lad være, at man kunde faae i en samlet Sum endog 16—18 Kr. pr. Kvadratalen i Stedet for, at man nu har faaet 200,000 Kr. for ca. 17,000 Kvadratalen, altsaa ca. 12 Kr. pr. Kvadratalen, saa er det med andre Ord 30—40,000 Rd. i det Høieste, som den paagjældende Kjøber har faaet de paagjældende Grunde overlade for mindre end de vare værd, imod — vel at mærke — til Gjengjæld at paatage sig en Forpligtelse til dels at kjøbe den paagjældende Eiendom ud til St. Kongensgade og dels at fuldføre Marmorkirken. Jeg skal nu henstille til Enhver, om det kan siges at